

La tribuna

La realitat és tossuda

Tot indica que, per primer cop en la història d'Andorra, els nostres fills viuran pitjor que nosaltres

DAVID

Pérez

El govern de DA ens omple les oïdes periòdicament anunciant que, gràcies a les seves polítiques en diversos àmbits, han pogut capgirar la difícil situació social i econòmica que estem patint.

Aquest llarg període de travessa pel desert no és, en cap cas, un fet aïllat en el nostre entorn (Espanya i França), malgrat això, Demòcrates per Andorra, entossudit a voler vendre fum i posar maquillatge, ens obsequia cada cert temps amb campanyes de propaganda i autobombo que ofenen el sentit comú i la intel·ligència de qualsevol ciutadà.

Em pregunto com es pot fer ostentació d'una suposada millora del salari mitjà comparant any 2011 contra 2017 (2011, 929,07 €; i 2017, 991,47 €)? Quants dels dirigents de DA podrien viure i tenir cobertes les necessitats amb aquest salari? Com és possible que el 84% dels nostres padrins, percebin una jubilació inferior a aquest *fastuós* salari? Com es pot treure pit quan sabem que el 44% de les llars d'Andorra, no podrien afrontar una hipotètica despesa imprevista de 700€?

Més del 40% de la població té dificultats per arribar a final de mes, però a DA no ens volen parlar de la pèrdua de poder adquisitiu que està patint la gran majoria de ciutadans i ciutadanes d'Andorra. En canvi, ens voldrien fer empassar la seva sobrevalorada millora de l'economia que aquest Govern ven a tort i a dret i que els ciutadans no perceben per enlloc. Si l'economia creix, segons DA, com és possible, doncs, que no es transformi en millores socials? Senzillament perquè no és veritat el que pregonen. La crisi corseca el país i el Govern bada.

Estem sortint del túnel, ens diuen. És el missatge que el govern dels *millors* vol vendre i que aplaudeixen els estómacs agraits, però en

EL PERIÒDIC

moltes llars la foscor del túnel és encara ben present. Restava encara molt de temps perquè els que han hagut de marxar fora, a buscar-se les garrofes, puguin tornar, si és que mai tenen ganes de tornar... Quants dels nostres joves, amb molta preparació, no troben cap sortida laboral avui a Andorra? Joves preparats per treballs qualificats, que s'han trobat amb les portes del mercat laboral tancades i barrades, en canvi, es contracten assessors de fora de casa nostra, sense cap tipus de rubor i amb salaris estratosfèrics. I si es protesta sempre trobem, això sí, excuses de mal pagador.

MOLTES FAMÍLIES de classe mitja viuen al límit en l'Andorra de la recuperació taronja. Amb sort treballen, van fent, però qualsevol

Tot el talent de certs homes, es redueix a l'art de fer creure que tenen tots aquells talents que no tenen (Giovanni Papini)

despesa imprevista els fa perdre el «pas». Quines aspiracions poden tenir? Quin projecte de vida poden engegar? S'han trencat les expectatives, tot indica que, per primer cop en la història d'Andorra, els nostres fills viuran pitjor que nosaltres.

Podem observar com sectors estratègics de la nostra economia com, la banca, presenten uns beneficis que es van reduint i reestructuren plantilles –amb prejubilacions però també amb acomiadaments– per fer front a la nova realitat. El sector de la construcció està sota

mínims, al comerç, les vendes continuen baixant, el sector hotelier tampoc mostra una gran alegria i preveuen un 2017 inestable.

Ha baixat l'atur diuen, normal, uns *moren* en l'intent de trobar feina, uns altres s'avorreixen i uns altres senzillament marxen del país. Malgrat tot això, hem de creure amb el miracle taronja, que *per fi ha acabat un cicle de desencerts i desgràcies*. Ja podem començar a cantar *Tout va très bien madame la marquise...* mentre el foc de la decadència va avançant.

L'estat del benestar a Andorra està a un pas de la ruïna i han convertit a la classe mitja en descreguda i a punt de formar part del segment social més vulnerable. No s'ha treballat per l'interès general, sinó que, com tantes altres vegades en la història, han fet pagar els privilegis dels de dalt als de sota i als del mig.

La precarització de la classe mitja és molt preocupant, però el creixement de les desigualtats encara ho és més. La tisora de les desigualtats ha de deixar d'obrir-se definitivament, i el repte ha de ser tancar-la. Les dues Andorres han de deixar de caminar en paral·lel, ara ho fan en diferents direccions.

Que no ens enganyin amb contes de fades... ≡

Membre de la Comissió Política Nacional d'SDP